

YAZARLAR

Cevdet YILMAZ
Engelsiz Eğitimi

13 Mayıs 2019

Malum 10-16 Mayıs "Engelliler Haftası". Hafta vesilesiyle engelli kardeşlerimizle empati yapacak, onların yaşadıkları sorunları görüp anlayarak çözümler üreteceğiz. Yine birlikte toplumda yan yana hayatımızı sürdürme konusunda onların karşılaştıkları güçlükleri görüp hayatlarını kolaylaştırma anlamında çaba harcayacağız.

Bilindiği üzere nüfusumuzun kabaca yüzde 10'u engelli. Bu çok büyük bir rakam. Sosyal Devlet gereği engellilerle ilgili birçok yasa çıkarılması ve uygulanmasına rağmen engelli vatandaşlarımızın çok azı günlük hayata katılabiliyor. Engelli memur atamaları ve engelli çocuklarımızın özel rehabilitasyon merkezlerine yönlendirilmesi, okullarımızda kaynaştırma sınıfları vd. uygulamaları bir kenara bırakırsak engelli vatandaşlarımızın çok önemli bir kısmı halâ evlerde.

Bu önemli konu ile ilgili olarak taraflar hafta boyunca problemi ele alacak, çözüm önerileri üretecek, siyaset mekanizmasına tavsiyelerde bulunacaklardır. Bütün bunlar meselenin bir yönü.

Bizim asıl üzerinde durmak istediğimiz konu ise "engelsiz bir hayat" için neler yapabiliriz?

Dünyada engelli birey üreten ülkelerin başında geliyoruz. Özellikle karayollarında veya inşaatlarda gerçekleşen kazalar son dönemlerde biraz azaltılmış olsa da, yakın yıllara kadar günde 20 kişi ölüyor 100'den fazla kişi ise yaralanıyor, bunların önemli bir kısmı sakat kalıyor, bakıma muhtaç hale geliyordu. Yani her gün sabah evinden çıkan aktif (sağlıklı ve çalışabilir durumdaki) nüfustan (ölenlerin dışında) 100 kişi akşam olduğunda bir başkasına bağımlı hale gelmiş oluyordu. Lafı uzatıp örnekleri çoğaltmaya gerek yok.

Küçük yaştan itibaren sağlığımızı koruma ve hayatımızı engelsiz olarak devam ettirme hususlarında maalesef duyarlı değiliz. Başımıza bir felaket geldiğinde sesimiz çok çıksa da bu felaketin gelmemesi için gerekli çabaları harcadığımız söylenemez. Araçlarda emniyet kemeri, motor kullananlarda kask takma mecburiyeti, inşaatlarda gerekli tedbirler alınmadan çalışılmaması vb. çok sayıda örneği hatırlayalım. Olana kadar "bi şey olmaz", olduktan sonra ise (ders çıkartmak ve tekrarından kaçınmak yerine) "oldu bi kere" sözleri durumumuzu özetlemeye yeter de artar bile.

Bütün bunlarda dinimiz ve toplumsal değerlerimizin bir rolü olduğunu düşünmüyorum. Nitekim dinimizin beş temel esasından ikisi akı ve canı korumakla ilgili (diğerleri malı, nesli ve dini korumak). Toplum içinde de kimsenin kendisine veya başkasına zarar vermesi tasvip edilmediğine göre o zaman problemin kaynağı nedir?

Mesele yine eğitime gelip dayanıyor. Özellikle de ilköğretim çağında davranış kazandırmaya yönelik olarak verilmesi gereken eğitime.

DİĞER YAZILARI

Engelsiz Eğitimi

Merhamet Eğitimi

Kırsal Kesimde Sorunlar ve Çözüm Önerileri - II; Aylık Sabit Gelir İhtiyacı

Kırsal Kesimde Sorunlar ve Çözüm Önerileri - I, Köylü Nüfus - Çiftçi Nüfus Meselesi

Yirmidokuzuncu Gün

Mavi Balina, Bilgisayar Oyunları, AB Proje Destekleri

Challenger'dan Discovery'e Ders Almak, Ders Çıkarmak

Yurtdışına İşgücü Göçü

Samsun'da Şehir İçi Ulaşımın Geleceği

Su (Şirketi) Savaşları

Yazarın Tüm Yazıları

Yazarlar

Ali Yılmaz ERGEN
ÇOK ÖNEMLİ BİR HİBE

Mustafa GENÇ
BAYRAMA HAZIRLANIYORUZ

Prof. Dr. Osman DEMİR
SIFIR REEL FAİZ ORANI
HEDEFLEMENİN AVANTAJ VE
DEZAVANTAJLARI

Kenan ÖZTÜRK
Şehitlik nasip olmadı

Hikmet KURADA
ATATÜRK VE DİN

"Aç olan insana balık vermek yerine balık tutmayı öğretmek" deyimi gibi, engellilere nasıl yardımcı olabilirizden öte, "engelli olmayı nasıl azaltabiliriz ya da ortadan kaldırebiliriz"e biraz daha fazla kafa yormamız gerekiyor.

Can alıcı soru şu; "mevcut aktif nüfusumuzu engelli olmaktan nasıl koruruz?" Yani, yasakların ötesine geçerek, mecburiyetten ya da cezası olduğu için değil de bizzat kendimiz, ailemiz ve toplumun diğer fertleri engelli olmasın diye atmamız gereken adımları, almamız gereken tedbirleri nasıl içselleştirebiliriz. Bütün bunları eğitim yoluyla nasıl verebilir, nasıl (başkasının ikazına ya da yasal yöntemlere başvurmadan) davranış haline getirebiliriz?

İşte bunun için ilkokulda geçen ilk 3-4 yıl çok önemli. "Yedisinde neysen yetmişinde osun" sözünü tekrar hatırlatarak diyorum ki kendimizi tanıma, zararlı alışkanlıklardan uzak durma, sağlığımızı koruma, kaza ve belalara karşı uyanık olma, bisiklete ve motora binerken kask takma, araba sürerken kemer takma vb. tedbirleri önceden alma konusunda bilinç kazandırılacak yer ilkokuldur. Tezimi desteklemek için alın size örnek; obezite ve bundan kaynaklanan hastalıklar konusunda bütün uyarılara rağmen (üstelik kendi sağlıkları söz konusu olduğu halde) insanlarımıza nüfuz edilememiş, problemin çözümü küçük yaşlarda aranmış ve sorunun çözümü olarak okullarda kola ve hamburger türü yiyecek ve içeceklere sınırlama getirilmiştir.

Gelişmiş ülkeler; ürettikleri otomobillere en az 8 hava yastığı, bilmem kaç çeşit fren sistemi koyarken olası kazalarda insanların ölmesi ve yaralanarak sakat kalmasının önüne geçmek için mi bütün bunları yapıyor, yoksa gerekli tedbirleri aldım istediğiniz kadar hız yapabilirsiniz, istediğiniz yere toslayabilirsiniz diye mi? Onların engelli sayısını arttırmamak için böyle tedbirlere baş vurdukları, bu konularda teknolojiyi sonuna kadar kullandıkları, çocuk yaştan itibaren bilinç kazandırdıkları kesin. Fakat bizim için öyle mi? Tam tersine, araç güvenliği arttıkça daha çok hız yapma gayreti var.

Burada eğitim ve davranış kazandırmaktan kastımız; (misal) emniyet kemeri takmanın ya da inşaatlarda çalışırken gerekli tedbirleri almanın yasalar emrettiği ve yapılmazsa ceza ödeneceği için değil, sağlığımızı koruma ve olabilecek kaza anında engelli kalmamak için insanların kendiliğinden uyması gereken bir kural olduğunu çocuklarımızın daha küçük yaşlardan itibaren içselleştirmeleridir.

Şayet bunları yapmazsak, çocuk yaşta bu yönde davranış kazandırmayı beceremezsek ne kadar yasa, yönetmelik de çıkarsak; her inşaatın başına müfettiş, her kilometre başına polis de koysak insanlarımız umursamıyor, "atın ölümü arpadan olsun" diyor. Her gün aktif nüfusumuzun bir kısmı pasif hale geliyor. Ölen ölüyor, ya geride kalanlar? Sadece engelli nüfus mu? Kazaların sonucunda ortaya yıkım, yatağa bağımlı hastalar, yetim veya öksüz çocuklar, dağılan yuvalar, devlete binen malî sorumluluklar... Hangi sosyal güvenlik sistemi, hangi sağlık altyapısı böylesine bir yükün altında kalkabilir? Ülkemizin hali meydanda. Engelli vatandaşlarımızın mevcut dertlerine bile tam olarak çare olamazken, onlara sürekli yenilerinin eklenmesine gönlümüz nasıl razı olabilir? Bu konuda daha duyarlı olmamız gerekmez mi?

Peki henüz sağlıklıyken insanlarımız bütün bunları umursuyor, bu konularda duyarlılık gösteriyor mu? Çıkarılan yasalar, verilen cezalar bir işe yarıyor mu? Yani sonuçtan memnun muyuz? Tabi ki hayır.. Dedim ya olana kadar "bi şey olmaz", olduktan sonra da "oldu bi kere". Bir kereyle kalsa iyi de, kaç bi(r) kere?

Unutmayalım ki problemin temeli bilgi eksikliği değildir. Küçük yaştan itibaren bireylere farkındalık ve davranış kazandıramayıştığımızdır. Tekrar tekrar söylüyor

ve yazıyorum; eğitim sistemimizde ilk dört yılı (basit bilgiler dışında) davranış kazandırma üzerine olmalıdır.

[Samsunspor](#) [Samsun Haber](#) [Samsun Kaza](#) [Samsun Hava Durumu](#) [Samsun Son Dakika](#) [Ordu Haber](#) [Tokat Haber](#) [Sinop Haber](#) [Bafra Haber](#)

[Künye](#) [İletişim](#) [Reklam Hizmetleri](#) [Yayınlarımız](#) [Gizlilik Sözleşmesi](#) [Kullanıcı Sözleşmesi](#) [İnsan Kaynakları](#)

Telif Hakkı © 2019 Haber Gazetesi Tüm hakları saklıdır. İzinsiz ve kaynak gösterilmeden yayınlanamaz.

hızWeb
